

Klaus Kahn, irstas diakoni

”Olet tehnyt paljon ja vakavaa syntiä.” Tyttö katsoi pelokkaana Klausiin. ”Sinulla on nyt kaksi mahdollisuutta. Joko menemme puhumaan itselleen isä Sigmarille. Hän antaa varmasti ankaran ja oikeudenmukaisen rangaistuksen, 20 raipaniskua tai jotain vastaavaa. Tai sitten voit pestä syntisi pois täällä... Voit pestä yläruumiisi Sigmarin pyhässä vedessä ja puhdistua.” Tyttö katsoi Klausia epäilevästi. ”Oletko läsnä, kun teen sen?” ... ”Toki, tietysti”, Klaus vastasi. ”Varmistan, että teet sen kunnolla. Mutta ole huolehti – minähän olen diakoni.”

Klaus on kylän diakoni. Hän auttelee mestariaan pappi Sigmaria temppelissä, opettaa paikallisia lapsia ja teeskentelee ystävilleen olevansa hurskas mies. Hän on pitkä ja laiha 17-vuotias poika, jolla on lyhyet tummat hiukset ja huomattavan vihreät silmät. Klaus oli hoikka jo ennen nälänhätää. Hän kestäisi itse nälkää aivan mainiosti, mutta mitä se tekeekään kylän tytöille! Ennen heillä oli somat rinnat ja maidonvalkea iho, joka hohti temppelin pyhässä vedessä, kun Klaus pakotti heidät peseytymään temppelin pyhässä lähteessä. Nyt tytöt ovat laihoja ja heidän ihonsa punoittaa.

Kuten kaikki muutkin Nebelheimin asukkaat on Klauskin kuullut Slaaraphenlandista. Aikaisemmin hän olisi saattanut sanoa, etteivät sellaiset fantasiat sopineet oikeauskoisille kyläläisille. Nyt tuntuvat tarinat metsän keskellä sijaitsevasta paratiisista, kakuista, limonadista ja herkullisen muodokkaista tarjoilijattarista aina vain houkuttelevammilta.

”Oletko aivan varma, että tämä on se tie?” Kysyi Martin epäilevästi. ”Tietysti, Slaaraphenland on tuolla noin”, Christof vastasi ja laski hetkeksi katseensa synkän metsänreunan edessä. ”Saisinko vähän katsoa sitä karttaa?” Klaus kysyi ojentaen kätensä. ”Johan minä selitin: se muukalainen, jolta kartan sain, sanoi kartan syttyvän tuleen, jos joku muu kuin ensimmäinen, eli minä, katsoo sitä. Ei kai teitä pelota?” Christof sanoi röyhkeästi. ”Ei, ei tässä tietenkään mitään pelätä”, Andreas vakuutti ja marssi ensimmäisenä synkkään metsään.

Avainsanat: Uskollinen Sigmarille, tuntee jumaluusopin, teeskentelee hurskasta, on irstas, mutta ei vielä ole tuntenut naista.

Varusteet: Musta diakonin puku ja valkoinen solmio. Kantaa mukanaan Sigmarin pyhien kirjoitusten taskukokoista versiota – ja kokoon taiteltua lehtistä, jossa on alastomien naisten kuvia – sekä mustepulloa, muttei sulkakynää.

LEGENDA SLAARAPHENLANDISTA

Drakwaldia, Middenlandin suurta metsää ympäröivät tarinat ja mystiikka. Tarina metsään eksyneestä metsästäjästä on kaikkien lasten suosikki. Hän oli jo luopumassa toivosta tullessaan valoisalle metsäaukiolle, jolla hän kuuli suloista musiikkia ja tunsikin herkullisen ruoantuoksun toivottavan itsensä tervetulleeksi. Tanssivat neidot ja kohteliaat palvelijat toivottivat hänet tervetulleeksi Slaaraphenlandiin, jossa kaikki hyvä oli ilmaista. Metsästäjälle tarjottiin kakkua, paistia, kastiketta ja viiniä, ja hänen väsyessään hänet ohjattiin mitä ihanimpaan hanhenuntuvasänkyyn. Seuraavana päivänä metsästäjä heräsi reippaana ja levänneenä, ja palvelijat antoivat hänelle ison eväspussin ja saattoivat hänet metsässä paikkaan, jonka hän tunsikin.

Järkevät ihmiset kuittaavat kertomuksen sanomalla sen olevan pelkkä hyvä tarina, mutta kuka voisi olla unelmoimatta hiukan sellaisesta paikasta kuin Slaaraphenland?

Christof Bauer, itsepäinen maanviljelijän poika

He kaikki olivat kuulleet tarinan Slaaraphenlandista. Christof saattoi nähdä, että jotkut todella uskoivat siihen, ja olihan se tosiaan hyvä tarina. Tällaisina vaikeina aikoina tarvittiin hyviä tarinoita, eikä Christof keksinyt mitään parempaakaan kerrottavaa. Yhtäkkiä hän sai idean. Uusi tarina alkoi sittenkin muotoutua...

Christof on tavallisen maanviljelijän 16-vuotias poika, joka asuu maatilalla hieman Nebelheimin ulkopuolella. Hän auttaa isäänsä maanviljelyssä ja äitiään navetassa, ja viettää myös aikaa kolmen ystävänsä seurassa. Christof oli ennen huonoja satoja hiukan pyylevä, mutta möhömaha on sittemmin kadonnut. Nyt hän on vain lyhyt ja luiseva pikkupoika, jolla on pörröinen ruskea tukka ja ruskeat silmät.

Christof ei ole viisas ja hurskas niin kuin Klaus, pitkä ja komea niin kuin Andreas tai edes ovela niin kuin Martin. Hän on pelkkä maanviljelijän poika. Siksi Christofilla on tapana valehdella niin suurista kuin pienistäkin asioista vaikuttaakseen kiinnostavammalta. Joskus hän jää kiinni, mikä johtaa löylytykseen Klausilta tai Martinilta, mutta hän pääsee yhä useammin valheistaan kuin koira veräjältä. Tällä kertaa Christof kuitenkin toivoisi tulevaisansa paljastetuksi. Hän toivoo, ettei olisi koskaan saanut päähänsä ryhtyä väittämään saaneensa maagisen kartan, joka johtaa Slaaraphenlandiin. Kaikki riemastuivat kartasta niin, ja nyt ystävät ovat matkalla suureen metsään. Christof ei uskalla myöntää valehdelleensa, ja jatkaa siksi samalla linjalla. Hänen veriossaan ei Slaaraphenlandin ihanoiksilla ole mitään rajaa.

"Oletko aivan varma, että tämä on se tie?" Kysyi Martin epäilevästi. "Tietysti, Slaaraphenland on tuolla noin", Christof vastasi ja laski hetkeksi katseensa synkän metsänreunan edessä. "Saisinko vähän katsoa sitä karttaa?" Klaus kysyi ojentaen kätensä. "Johan minä selitin: se muukalainen, jolta kartan sain, sanoi kartan syttyvän tuleen, jos joku muu kuin ensimmäinen, eli minä, katsoo sitä. Ei kai teitä pelota?" Christof sanoi röyhkeästi. "Ei, ei tässä tietenkään mitään pelätä", Andreas vakuutti ja marssi ensimmäisenä synkkään metsään.

Avainsanat: Uskollinen, kunnioittaa ystäviään, hankkinut matalan koulutuksen omin päin, patologinen valehtelija.

Varusteet: Kuluneet pellavahousut, paita, joka kerran oli valkoinen, musta villaliivi, pussillinen lasikuulia, suuri, kokoon taiteltu kellastunut paperi, jonka hän on uskotellut ystävilleen olevan maaginen kartta Slaaraphenlandiin.

LEGENDA SLAARAPHENLANDISTA

Drakwaldia, Middenlandin suurta metsää ympäröivät tarinat ja mystiikka. Tarina metsään eksyneestä metsästäjästä on kaikkien lasten suosikki. Hän oli jo luopumassa toivosta tullessaan valoisalle metsäaukiolle, jolla hän kuuli suloista musiikkia ja tunti herkullisen ruoantuoksun toivottavan itsensä tervetulleeksi. Tanssivat neidot ja kohteliaat palvelijat toivottivat hänet tervetulleeksi Slaaraphenlandiin, jossa kaikki hyvä oli ilmaista. Metsästäjälle tarjottiin kakkua, paistia, kastiketta ja viiniä, ja hänen väsyessään hänet ohjattiin mitä ihanimpaan hanhenuntuvasänkyn. Seuraavana päivänä metsästäjä heräsi reippaana ja levänneenä, ja palvelijat antoivat hänelle ison eväspussin ja saattoivat hänet metsässä paikkaan, jonka hän tunti.

Järkevät ihmiset kuittaavat kertomuksen sanomalla sen olevan pelkkä hyvä tarina, mutta kuka voisi olla unelmoimatta hiukan sellaisesta paikasta kuin Slaaraphenland?

Andreas Krause, kateellinen puunhakkaaja

”Anna se tänne”, Andreas sanoi veljelleen. Veli loi häneen katseen, joka kertoi, kuinka vähän hän oli harkinnut luopuvansa omenastaan. ”Anna se minulle. Sinulla on niin monta. Sinähän perit oman puun.” Veljen ilme muuttui ärtyneeksi hänen vastatessaan: ”Niin, mutta sinä perit kirveen, joten sinulla on todella mahdollisuus ansaita elantosi. Tai olisi, jos uskaltaisit mennä metsään ja käyttää sitä.” Loukkaus kirveli, ja Andreas katsoi maahan. Hän oli hävinnyt jälleen. Niin kuin silloin, kun hän peri, aivan niin kuin silloin, kun hän kosi rakastettuaan, juuri niin kuin silloin, kun puu kaatui hänen talonsa päälle. Toisilla meni aina paremmin kuin hänellä.

Andreas on yhdeksäntoistavuotias ja ammatiltaan puunhakkaaja, niin kuin hänen isänsäkin oli. Hän ei kuitenkaan pidä metsässä oleskelusta kaikkien siellä kuuluvien äänten vuoksi. Hän on pitkä mies, jolla on sekaiset ruskeat hiukset. Hän on myös hyvin laiha, sillä hän ei milloinkaan saa mitään syödäkseen.

Andreaksen mielestä kaikki muut ovat paljon onnekkaampia kuin hän. Andreas tuntee aina olevansa alakynnessä, olipa sitten kyse ruuasta, naisista tai muusta. Kuten kaikki muutkin Nebelheimissa, on Andreaskin kuullut tarinoita Slaaraphenlandista. Jos siellä tosiaan on niin yltäkylläistä, siitä riittää kyllä kaikille, myös jonon viimeisille. Ja nyt olisi lopultakin mahdollisuus...

”Oletko aivan varma, että tämä on se tie?” Kysyi Martin epäilevästi. ”Tietysti, Slaaraphenland on tuolla noin”, Christof vastasi ja lasi hetkeksi katseensa synkän metsänreunan edessä. ”Saisinko vähän katsoa sitä karttaa?” Klaus kysyi ojentaen kätensä. ”Johan minä selitin: se muukalainen, jolta kartan sain, sanoi kartan syttyvän tuleen, jos joku muu kuin ensimmäinen, eli minä, katsoo sitä. Ei kai teitä pelota?” Christof sanoi röyhkeästi. ”Ei, ei tässä tietenkään mitään pelätä”, Andreas vakuutti ja marssi ensimmäisenä synkkään metsään.

Avainsanat: Epävarma, haluaa saada oman osansa, pelkää metsiä, kateellinen.

Varusteet: Vahvat ja liian isot työvaatteet, vanhat, narisevat saappaat, prässätty orvokki ja suuri puunhankaajan kirves.

LEGENDA SLAARAPHENLANDISTA

Drakwaldia, Middenlandin suurta metsää ympäröivät tarinat ja mystiikka. Tarina metsään eksyneestä metsästäjästä on kaikkien lasten suosikki. Hän oli jo luopumassa toivosta tullessaan valoisalle metsäaukiolle, jolla hän kuuli suloista musiikkia ja tunsikin herkullisen ruoantuoksun toivottavan itsensä tervetulleeksi. Tanssivat neidot ja kohteliaat palvelijat toivottivat hänet tervetulleeksi Slaaraphenlandiin, jossa kaikki hyvä oli ilmaista. Metsästäjälle tarjottiin kakkua, paistia, kastiketta ja viiniä, ja hänen väsyessään hänet ohjattiin mitä ihanimpaan hanhenuntuvasänkyyn. Seuraavana päivänä metsästäjä heräsi reippaana ja levänneenä, ja palvelijat antoivat hänelle ison eväspussin ja saattoivat hänet metsässä paikkaan, jonka hän tunsikin.

Järkevät ihmiset kuittaavat kertomuksen sanomalla sen olevan pelkkä hyvä tarina, mutta kuka voisi olla unelmoimatta hiukan sellaisesta paikasta kuin Slaaraphenland?

Martin Schulz, ahne kirjuri

Martin kohotti katseensa papereistaan ja katsoi ulos ikkunasta. Työ oli ikävää, mutta hänenlaisensa kunnianhimoinen mies tiesi, ettei kukaan ollut päässyt menestykseen vetelehtimällä. Nebelheimin pormestari oli tullut sisään – hän oli kylän ainoa ihminen, joka vielä oli lihava. ”Asukkaat vaativat minua tekemään jotain nälänhädälle. Siirrän tehtävän sinulle, Martin.” Martin oli siitä saakka unelmoinut olevansa jonain päivänä lihava mies, jolla oli kultaiset vitjat.

Martin on 20-vuotias ja toimii pormestarin kirjurina. Hän tekee työtä yksinomaan palkan vuoksi. Hän on vaaleahiuksinen ja hyvin kalpea, ja hänen selkänsä on koukussa. Hän tahtoo auttaa ongelmien ratkaisemisessa, varsinkin jos itse pääsee paistattelemaan ihailun valokeilassa.

Martinin perhe oli köyhä. Martin tiesi, mitä nälkä oli jo ennen nälänhätää, ja oli vannonut, ettei olisi enää koskaan nälkäinen. Hän on oppinut kovimman kautta, että jokaisen on huolehdittava ennen kaikkea itsestään, mutta hän yrittää myös parhaansa mukaan huolehtia toisista. Martin on kaikkien muiden Nebelheimin asukkaiden tavoin kuullut Slaaraphenlandista. Se on hänen tilaisuutensa päästä herkuttelemaan, mutta jos yltäkylläisyys on niin suurta kuin sanotaan, riittänee siitä myös muille. Martin pitää tarinaa oikeastaan pelkkänä myyttinä, mutta hän on tarttunut tilaisuuteen, kun on sellaisen saanut.

”Oletko aivan varma, että tämä on se tie?” Kysyi Martin epäilevästi. ”Tietysti, Slaaraphenland on tuolla noin”, Christof vastasi ja laski hetkeksi katseensa synkän metsänreunan edessä. ”Saisinko vähän katsoa sitä karttaa?” Klaus kysyi ojentaen kätensä. ”Johan minä selitin: se muukalainen, jolta kartan sain, sanoi kartan syttyvän tuleen, jos joku muu kuin ensimmäinen, eli minä, katsoo sitä. Ei kai teitä pelota?” Christof sanoi röyhkeästi. ”Ei, ei tässä tietenkään mitään pelätä”, Andreas vakuutti ja marssi ensimmäisenä synkkään metsään.

Avainsanat: Kunnianhimoinen, omasta mielestään hauska, kohtelias ja säästäväinen.

Varusteet: Kuluneet kangashousut, ohut, monien pesujen pehmittämä valkoinen paita, pieni kultareunainen kuva äidistä, kaksi sulkakynää muttei mustetta.

LEGENDA SLAARAPHENLANDISTA

Drakwaldia, Middenlandin suurta metsää ympäröivät tarinat ja mystiikka. Tarina metsään eksyneestä metsästäjästä on kaikkien lasten suosikki. Hän oli jo luopumassa toivosta tullessaan valoisalle metsäaukiolle, jolla hän kuuli suloista musiikkia ja tunsi herkullisen ruoantuoksen toivottavan itsensä tervetulleeksi. Tanssivat neidot ja kohteliaat palvelijat toivottivat hänet tervetulleeksi Slaaraphenlandiin, jossa kaikki hyvä oli ilmaista. Metsästäjälle tarjottiin kakkua, paistia, kastiketta ja viiniä, ja hänen väsyessään hänet ohjattiin mitä ihanimpaan hanhenuntuvasankkyyn. Seuraavana päivänä metsästäjä heräsi reippaana ja levänneenä, ja palvelijat antoivat hänelle ison eväspussin ja saattoivat hänet metsässä paikkaan, jonka hän tunsi.

Järkevät ihmiset kiittaavat kertomuksen sanomalla sen olevan pelkkä hyvä tarina, mutta kuka voisi olla unelmoimatta hiukan sellaisesta paikasta kuin Slaaraphenland?

